«Τα δικαιώματά μας είναι αδιαπραγμάτευτα. Ούτε βήμα πίσω»

Φεμινιστικές και λοατκια+ κινητοποιήσεις ενάντια στο ακροδεξιό Vox

Της Κικής Σταματόγιαννη

Η επανεμφάνιση της ακροδεξιάς απειλής στο ισπανικό κράτος, με την είσοδο του Vox στο τοπικό κοινοβούλιο της Ανδαλουσίας, δεν αφήνει την παραμικρή πολυτέλεια για «κινηματικό μούδιασμα». Με 12 έδρες και ποσοστό 11%. Με στήριξη της τοπικής κυβέρνησης συμμαχίας του δεξιού Λαϊκού Κόμματος με το ακραίο κέντρο των Σιουδαδάνος και με μια σεξιστική, ρατσιστική ατζέντα που γυρίζει τους δείχτες του ρολογιού δεκαετίες πίσω είναι «σκληροί καιροί για πρίγκιπες». Γι' αυτό και αποφάσισαν να αναλάβουν δράση οι «πριγκίπισσες». Γυναίκες από φεμινιστικές και λοατκια+ συλλογικότητες, εργαζόμενες και άνεργες, μετανάστριες και ρομά.

Την ημέρα της ψήφισης της κυβέρνησης από το τοπικό κοινοβούλιο, σε περισσότερες από 100 πόλεις σε ολόκληρο το ισπανικό κράτος πολλές χιλιάδες βγήκαν στους δρόμους. Μια κινητοποίηση που οργανώθηκε μέσα από τη συνάντηση 140 συλλογικοτήτων. Στη Σεβίλλη, την πρωτεύουσα της αυτόνομης Περιφέρειας της Ανδαλουσίας περισσότερες από 50 συλλογικότητες 3.000 ανθρώπων είχαν καταλάβει τους δρόμους έξω από το τοπικό κοινοβούλιο. Ίδια εικόνα στη Μαδρίτη, τη Βαλένθια, τη Βαρκελώνη. Ήταν η πρώτη κινητοποίηση, που ήρθε ως απάντηση στο σοκαριστικό γεγονός της εισόδου των ακροδεξιών στο τοπικό κοινοβούλιο της Ανδαλουσίας. Παρά το γεγονός ότι οι οργανώσεις της Αριστεράς στην Ισπανία -και ιδιαίτερα στην Ανδαλουσία- είναι σε βαθιά κρίση, φεμινιστικές και λοατκια+ συλλογικότητες παίρνουν την πρωτοβουλία για δράση. Προειδοποιούν ότι θα

υπάρξουν πολλές ακόμη κινητοποιήσεις αν διανοηθεί η νέα κυβέρνηση να αγγίξει έστω κι ένα από τα κατακτημένα δικαιώματά τους. Σε μια χώρα με υψηλά ποσοστά γυναικοκτονιών οι δρόμοι ήχησαν από το σύνθημα «δεν είναι θάνατοι, είναι δολοφονίες».

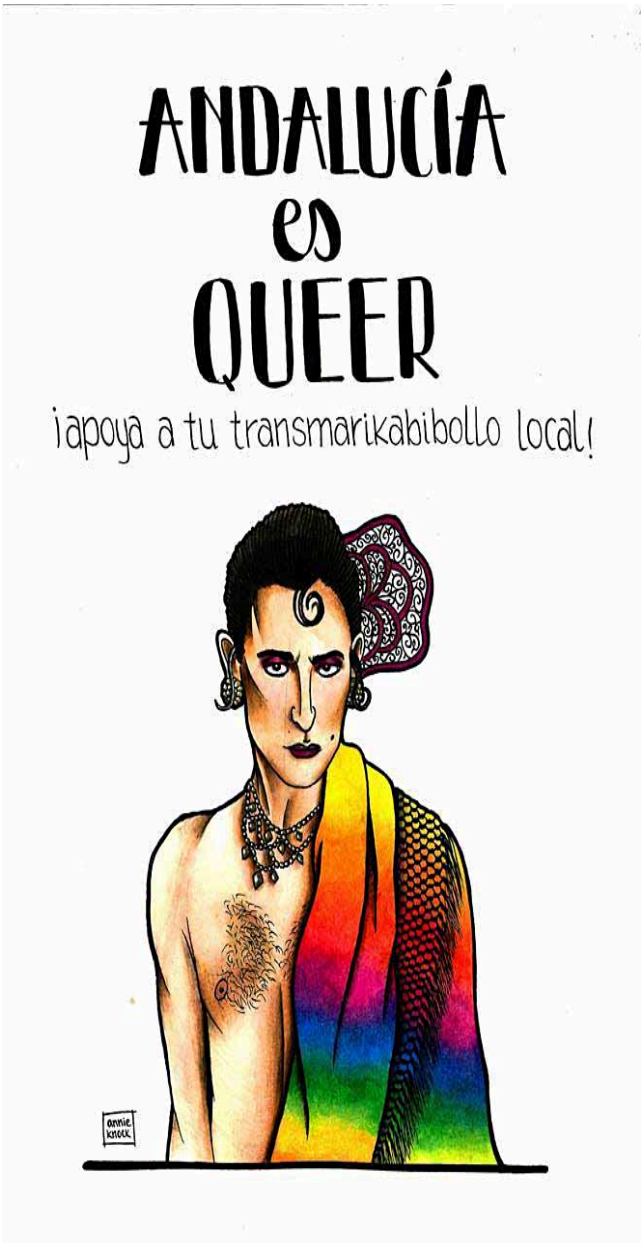

Οι ακροδεξιοί του Vox επέλεξαν να κάνουν σημαία και σφραγίδα τους τον αγώνα ενάντια στα δικαιώματα των γυναικών, βάζοντας στο στόχαστρο το ξήλωμα της προστατευτικής έμφυλης νομοθεσίας. Στις «100 θέσεις» τους για όλη την Ισπανία, απαιτούν την κατάργηση του νόμου περί έμφυλης βίας, τη μεταρρύθμιση της νομοθεσίας για την ενδοοικογενειακή βία, την αυστηροποίηση της νομοθεσίας περί αμβλώσεων και λοατκια+ δικαιωμάτων. Και ασφαλώς την απόρριψη του ομόφυλου γάμου, την πυρίτιδα στα θεμέλια της παραδοσιακής ετεροκανονικής οικογένειας.

Σύμφωνα με το ακροδεξιό Vox, η ισχύουσα νομοθεσία «ποινικοποιεί αδικαιολόγητα» τους άντρες κάνοντας διακρίσεις σε βάρος τους. Πλήρης διαστρέβλωση της πραγματικότητας σε μια χώρα, όπου οι έρευνες αποκαλύπτουν ότι οι γυναίκες αμείβονται κατά 13% λιγότερο σε σχέση με τους άντρες για εργασία ίσης αξίας. Μία στις τρεις γυναίκες ομολογεί ότι έχει δεχθεί σεξουαλική παρενόχληση. Οι γυναικοκτονίες από το 2003 μέχρι σήμερα έχουν αγγίξει τις 1.000. Γυναίκες-θύματα ενός βίαιου

συζύγου/συντρόφου, με 50 δολοφονίες γυναικών να καταγράφονται κάθε χρόνο.

Κι επειδή οι προγραμματικές θέσεις του Vox φαντάζουν μάλλον ήπιες για τους ηγέτες του, έρχονται αυτοί να δυναμιτίσουν την κατάσταση ακόμα περισσότερο με τις δηλώσεις τους. Ο Φρανσίσκο Σεράνο, ένας εκ των τριών ηγετών του Vox στην Ανδαλουσία, αποκαλεί τις αντισεξιστικές κινητοποιήσεις ως βίαιες τρομοκρατικές ενέργειες. Ο χαρακτηρισμός «kale borroka» που χρησιμοποιεί, κάνει αυτόματα τη σύνδεση με τις ομάδες αυτονομιστών, που υποστήριζαν την ΕΤΑ στη χώρα των Βάσκων. Ο Σεράνο, ένας δικαστικός που παύθηκε για 2 χρόνια όταν σε μια υπόθεση κηδεμονίας άλλαξε τη ρύθμιση επίσκεψης των παιδιών υπέρ του πατέρα, χωρίς να καλέσει καν τη μητέρα στην ακρόαση. Ο Σεράνο, ο σταυροφόρος της ισπανικότητας και των παραδοσιακών οικογενειακών αξιών, που του αρέσει να αυτοπροσδιορίζεται «ως θύμα ενός έμφυλου τζιχαντισμού».

Δίπλα σ’ αυτόν, και με παρόμοια ασφαλώς ρητορική, ο έτερος ηγέτης του Vox, ο Σαντιάγο Αμπασκάλ κάνει δραματική έκκληση να μπει επιτέλους ένα τέρμα στο «δράμα των εκτρώσεων». Υπέρτατος σκοπός και πρώτη προτεραιότητα, σύμφωνα μ’ αυτόν και το κόμμα του, αναδεικνύεται η «υπεράσπιση της οικογένειας». Απαιτεί να τερματιστεί η δικτατορία της πολιτικής ορθότητας, ενώ δεν χάνει ευκαιρία να δηλώνει ότι ο αγώνας για τα δικαιώματα των γυναικών δεν είναι τίποτα λιγότερο από τη «μάχη για την επικράτηση του ολοκληρωτισμού των γυναικών».

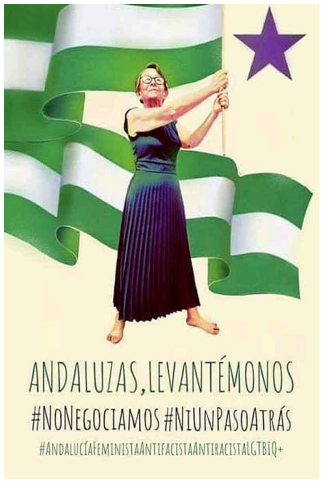
Το 2004, η Ισπανία ήταν η πρώτη χώρα στην Ευρώπη, που κάτω από την πίεση ενός πολύ ισχυρού φεμινιστικού κινήματος, είχε ψηφίσει ομόφωνα στη βουλή νομοσχέδιο για να αντιμετωπίσει

ειδικά την έμφυλη βία. Με εξασφαλισμένη δωρεάν κρατική βοήθεια για τα θύματα και εξειδικευμένα δικαστήρια για την εκδίκαση των υποθέσεων. Ωστόσο, στη σύγχρονη εποχή με τις βαθιά ριζωμένες σεξιστικές αντιλήψεις, ακόμα και στο κράτος που διαθέτει μια από τις πιο προχωρημένες νομοθεσίες όσον αφορά τα έμφυλα ζητήματα, εκπρόσωποι φεμινιστικών συλλογικοτήτων κάνουν λόγο για ανεπάρκεια της υφιστάμενης νομοθεσίας. Αυτή ακριβώς η νομοθεσία τίθεται σε διακινδύνευση. Και όλα αυτά στην Ισπανία. Με ένα από τα μαζικότερα και δυναμικότερα αντισεξιστικά κινήματα. Με την 8η Μάρτη το 2018 να βγάζει στους δρόμους περισσότερα από πέντε εκατομμύρια ανθρώπους – ενάμισι εκατομμύριο μόνο στη Μαδρίτη. Με τα μαζικότατα θεσμικά Pride σε μια σειρά μεγάλες πόλεις, αλλά και το ριζοσπαστικό/εναλλακτικό Pride της Μαδρίτης με τις χιλιάδες συμμετέχοντες.

Όσο σοκαριστική κι αν ήταν η φασιστική αντίδραση και η στοχοποίηση γυναικών και λοατκια+ ανθρώπων, δεν ήταν ωστόσο καθόλου τυχαία. Κάθε φορά που κερδιζόταν κάτι σημαντικό, ξεσπούσε η αντίδραση. Η ψήφιση του ομόφυλου γάμου το 2004 ή η νομοθεσία που διευκόλυνε την πρόσβαση στις αμβλώσεις το 2010, ήρθαν αντιμέτωπες με μαζικότατες αντιδραστικές διαμαρτυρίες, υπό την ενορχήστρωση και με τη στήριξη ασφαλώς της Καθολικής Εκκλησίας. Ωστόσο, εδώ έχουμε να κάνουμε με κάτι διαφορετικό. Με μιας διαφορετικής ποιότητας σεξισμό. Είναι ο σεξισμός εκείνος που θεωρεί ότι η (τυπική) έμφυλη ισότητα έχει κατακτηθεί, οπότε γιατί να υπάρχει ιδιαίτερο προστατευτικό πλαίσιο για τις γυναίκες; Οι γυναικοκτονίες, οι σεξουαλικές επιθέσεις, οι βιασμοί, οι παρενοχλήσεις στην εργασία ή στον δρόμο, ο σεξιστικός οχετός στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης φαντάζουν ασήμαντα. Ενδεχομένως, κι ανύπαρκτα.

Αυτή τη στιγμή η Ανδαλουσία αντιμετωπίζεται ως ένα ιδιότυπο πειραματικό εργαστήριο. Διαθέτει τη μεγαλύτερη συγκέντρωση πληθυσμού, τα υψηλότερα ποσοστά ανεργίας και αποτελεί ταυτόχρονα ένα από τα κύρια σημεία εισόδου μεταναστών στο ισπανικό κράτος. Όλα αυτά συνιστούν ένα επικίνδυνο μείγμα για

την επανεμφάνιση και ανάπτυξη αντιδραστικών ιδεών. Το διακηρυγμένο πλάνο είναι να μεταφερθεί «το αποτέλεσμα των δοκιμών» σε ολόκληρο το ισπανικό κράτος. Σύμφωνα με δημοσκόπηση, δημοσιευμένη στην ισπανική εφημερίδα El Mundo, εάν οι βουλευτικές εκλογές διοργανώνονταν αυτή τη στιγμή, το Vox θα εισερχόταν στο κοινοβούλιο της Ισπανίας με ποσοστό 13%, καταλαμβάνοντας 43-45 έδρες. Η κρισιμότητα των στιγμών κάνει πιο επιτακτική την ανάγκη να μπει άμεσα ένας ισχυρός φραγμός από την αριστερά και τα κινήματα αντίστασης απέναντι στην ακροδεξιά. Προτού μεταφυτευθεί το νοσηρό πείραμα και στις άλλες περιφέρειες του ισπανικού κράτους.

Οι φεμινιστικές και λοατκια+ συλλογικότητες, το κίνημα δηλαδή που για τους φασίστες αποτελεί το σύμβολο της Αριστεράς, αλλά και της πλήρους ανατροπής των παραδοσιακών αξιών, έχουν σημειώσει ήδη στην ατζέντα τους μια ημερομηνία: την 8η Μάρτη. Και όλα τα σφυριά χτυπούν εκεί. Μια ημέρα που -πέρα από την προφανή αντισεξιστική σημασία της- θέλουν να της προσδώσουν ειδικά φέτος έντονο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό στίγμα. Αυτό θα είναι το μεγάλο κινηματικό στοίχημα. Στόχος: να κάνουν τα πέντε εκατομμύρια των κινητοποιήσεων της περασμένης χρονιάς να μοιάζουν ασήμαντα. Το οργανώνουν οι κόρες και οι εγγονές όσων έσπασαν τις κοινωνικές πατριαρχικές συμβάσεις και τα έμφυλα στερεότυπα κατά τα προηγούμενα χρόνια. Οι κόρες και οι εγγονές των γυναικών που φυλακίζονταν, δολοφονούνταν ή αναγκάζονταν να παραμένουν σιωπηλές κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Φράνκο. Τώρα, τα παιδιά τους, βγαίνουν κατά

χιλιάδες στους δρόμους και δείχνουν αποφασισμένες να μη δώσουν χώρο ξανά στον φασισμό. «Είμαστε οι κόρες και οι εγγονές όσων δεν καταφέρατε να φιμώσετε». Με λάθος αντίπαλο τα ’βαλαν οι ακροδεξιοί του Vox.